

ви испѣвъ една и ще да видите не чини ли по-вече отъ Олоферновъ сонетъ. Заклевамъ ся въ ко-стѣтъ на баща си, че тѣзи пѣсень не е съчинена отъ мене, понеже не съмъ поетъ и пѣмамъ толко остъръ умъ за да можѣ да докарамъ двѣ ритмы на края на всѣка мысль. Ето моя-та пѣсень. Тя ся отнася на Господинъ Святы-Петръ, славный вратаръ на рай-тъ, в ся основава възъ тѣзи мысль че че-бе-то на милостивый Господъ принадлежи на тѣзи конто пѣжтъ.

ЖЕППО, вѣско на Матѣо

Нѣанъ е до ушы-тъ.

ВСИЧКЫ освѣтъ Дженаро.

Пѣсень-та! пѣсень-та!

ГУБЕТТА, пѣящъ.

Петре, рай створи

На пѣящъ кой гори

С' пѣлепъ и силенъ гласъ

Да слави можній Спасъ!

ВСИЧКЫ заедно освѣтъ Дженаро

Да слави можній Спасъ!

(Ударвагъ си чаши-тъ съ смѣхъ. Въ това врѣме ся чувать отдалечены гласове конто пѣжтъ съ жалень тогъ.)

ГЛАСОВЕ, на вѣтъ.

Санктумъ етъ террибиле полентъ ежюсѣ.

Иисіумъ саниеніе тилморъ Домини.

ЖЕППО, като ся смѣе силно.

Слушайте, господа! — Ный пѣемъ за нѣше, а отзивѣ-тъ пѣе вечерны.